

FALASTIN PJECE 1

SKRIFTCENTRET
København

ZIONISMEN
I DANSKE
SKOLEBØGER

SOLIDARITET MED PALÆSTINAS FOLK

Krigen

„Lige efter at vi var kommet til kib-butzen, blev der krig. Det var araberne, der ville tage landet fra os. De følte sig uret-færdigt behandlet.

F. N. havde bestemt, at Palæstina skulle deles. Jøderne skulle have deres eget land, og araberne skulle have deres. Det var en meget stor dag, da vi fik vores eget land, Israel. Det var den 14. maj 1948, og der var fest i hele landet.

Araberne havde sagt, at hvis vi lavede vores eget land, ville de angribe os. Allerede dagen efter brød de ind over de nye grænser, og så var krigen i fuld gang.

Det var en forfærdelig tid, men vi fik heldig-vis drevet araberne ud af landet igen. Mange jøder og arabere blev dræbt under krigen. Da den endelig var forbi, kunne vi gå videre med at bygge vores kib-butz.“

„Jeg har da set arabere,“ siger Jaél, „hvordan kan det være, at de stadig er her i vores land.“

„Mange af de arabere, der boede i Israel, flygtede da krigen kom. Men en del valgte at blive i landet. – Vi må nu prøve på at hjælpe de arabere, der bor her. De har nemlig ikke lært sa meget, som vi har. Og hvis de skal hjælpe os med at opdyrke landet, må vi først lære dem, hvordan det skal gøres. Der er dog jøder og arabere her i Israel, der ikke kan lide hinanden. Araber-børn og jøde-børn går heller ikke i samme skole.“

Citat fra "Børn i Israel".

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

FORORD

Denne pjece er udgivet med det formål, at gøre opmærksom på den politiske indoktrinering, som finder sted i folkeskolen i forbindelse med Israel og den zionistiske bevægelse.

Dette er selvfølgelig kun ét eksempel på hvordan undervisningssystemet påvirker eleverne politisk, men vi mener at det klart illustrerer hvorledes folke-skolen tager parti for kolonialismen og apartheid imod den 3.verdens befrielsesbevægelser.

Vi henvender os i første række til den progressive del af de danske lærere, som dagligt arbejder med skoling af børn og unge.

INDLÆRING I DEN BORGERLIGE FOLKESKOLE.

I et hvert samfund vil den dominerende ideologi være den herskende klasses ideologi, fordi denne klasse har magt til at udsprede og påtvinge samfundets medlemmer sin ideologi.

Hvad er så en ideologi?

Det kan defineres således:

En ideologi er individers eller klassers mere eller mindre ordnede system af begreber og ideer hvormed de forklarer de foreteelser de kommer ud for.

I hele klassesamfundets historie, har den dominerende ideologi været en ideologi som udsprang af en metafysisk teori^x, modsat materialistisk. Hvorfor det er således i klassesamfundet, er ikke svært at forstå. Den herskende klasses ideologi er nødvendigvis en opfattelse af verden, som indebærer en legitimering af, at den herskende klasse udøver sin magt og bruger den til at tjene sine objektive interesser.

En opfattelse af verden, som legitimerer den herskende klasses undertrykkelse og udbytning af den arbejdende klasse, og som tilslører de fundamentale modsætninger mellem klasserne, må nødvendigvis være metafysisk.

For at bortforklare de faktiske materielle forhold, må man anvende en forklaring, som ikke tager udgangspunkt i materialistisk teori^{xx}, men tværtimod i idealistisk teori^{xxx}.

I feudalsamfundet foregik den ideologiske skoling af det arbejdende folk gennem kirken.

I det kapitalistiske samfund, hvor der er behov for en stadig højere uddannet arbejdskraft, har skolen fået en stadig større betydning, både fagligt og ideologisk.

Folkeskolen, som foretager den grundlæggende skoling af folket, skal opskole børnene således at de bliver den bedst mulige arbejdskraft, når de går ind i produktionen.

x) metafysiskteori: Metafysik eller metafysisk tankegang er kort beskrevet en opfattelse der vu-

dere ting og hændelser 1) uden at tage hensyn til de vilkår de eksisterer under, 2) uden at tage hensyn til deres forandring og udvikling. Metafysikken betragter hændelser og ting 1) uden at tage hensyn til deres indbyrdes forhold dvs. at hver ting er en sluttet helhed, og 2) som en gang for alle værende givne og definerede.

xx) materialistisk teori: Materialismen forklarer verden som værende materiel i sin natur, - at alt som eksisterer er opstået af materielle årsager og udviklet i overensstemmelse med lovene for materiens bevægelser. Materialismen siger at materien er den objektive virkelighed, der eksisterer udenfor og uafhængig af vores sjælelige kvaliteter. Vore mentale kvaliteter eksisterer ikke uafhængigt af materien. (Tværtimod er alt mentalt et produkt af en materiel process.) Materialismen siger, at vi kan tilegne os viden om verden og dens love. Mens der ikke findes meget i den materielle verden som vi ikke har kendskab til, findes der intet virkelighedsområde, der ligger udenfor den materielle verden. Den marxistisk-leninistiske filosofi er karakteriseret ved sin absolut konsekvente materialisme og ved sin afvisning af at gøre nogen som helst indrømmelser til idealismen.

xxx) idealistisk teori: Idealismen mener, at ånden, det sjælelige eller ideen eksisterer uafhængigt af materien, og at den materielle verden er underlagt disse ting. Idealismen mener, at der findes et mystisk ukendt rige "ovenover", "udenfor", eller "bagved" den verden vi kan erkende med vore sanser, erfaringer og videnskab.

Arbejdskraften skal have både faglige og politiske egenskaber. De politiske egenskaber består i at tjene den herskende klasses objektive interesser i stedet for at tjene sin egen klasses interesser. For at producere (uddanne denne stabile arbejdskraft, kræves der en større og større ideologisk påvirkning, såvel i skolen som i den daglige formidling gennem massemedierne. Grunden til at der skal ofres mere og mere af

samfundets produktionsoverskud på den ideologiske påvirkning, er selvfølgelig at det bliver sværere og sværere at tilsløre de voksende indre modsætninger i samfundet. Disse indre modsætninger som gør en ændring af produktionsforholdene mulig og nødvendig, vil på et tidspunkt ikke kunne skjules længere, men vil give sig udslag i åbne og voldelige konflikter i samfundet.

IMPERIALISMEN:

Den imperialistiske epoke er det kapitalistiske samfunds højeste og sidste stadium. Den imperialistiske epoke tog sin begyndelse, da kapitalisterne ikke længere kunne tilfredsstille deres økonomiske behov ved national udbytning af det arbejdende folk, men måtte overgå til international udbytning i første række af de såkaldte underudviklede folk.

De imperialistiske magter, har en altafgørende fælles interesse: at opretholde magten over arbejderklassen i de højtudviklede industrilande og magten over den tredje verdens undertrykte og forarmede masser.

Imperialismens økonomiske magt er uløseligt forbundet med dens politiske magt.

Det er derfor helt logisk, at det er en fælles ideologi, som de imperialistiske stater udspreder nationalt, således som den danske stat legitimerer andre imperialistiske magters krig mod den tredje verdens folkelige befrielsesorganisationer.

Det er også forståeligt, at det er nødvendigt at give et ukorrekt billede af zionisternes krigsførelse mod det palæstinensiske folk.

De arabiske befrielsesbevægelseres sejr vil betyde en afslutning på den europæiske og amerikanske imperialismes indflydelse i Mellemøsten. Men på samme måde som krigen i Indokina er blevet kendt og fordømt af verdens befolkning, sådan vil også andre af imperialisternes forbrydelser blive kendt og fordømt.

ZIONISMEN.

Zionismen er en politisk jødisk bevægelse, opstået i Europa omk. århundredskiftet som en reaktion på den voksende antisemitisme i den vestlige verden. Bevægelsens mål var gennem kolonisation af Palæstina at oprette en ren jødisk stat.

Zionismens ideologi og politiske strategi er baseret på den grundopfattelse, at diskrimination af et mindretal og racisme er naturnødvendig og uforanderligt, og at et forfulgt mindretal kun kan forandre deres situation ved at blive en majoritet.

Dette i forbindelse med målet; en ren jødisk stat er årsagen til den diskrimination den ikke-jødiske befolkning i Palæstina har været udsat for siden kolonisationen af Palæstina blev påbegyndt. Størstedelen af palæstinenserne er blevet fordrevet, og de palæstinensere som endnu er bosat i Israel, er andenklasses borgere i deres eget land, og kan når som helst blive udvist. Derimod har enhver jøde af hvilken som helst nationalitet automatisk ret til israelsk jord.

Efter junikrigen i 1967 svarede Moshe Dayan på spørgsmålet, om den israelske stat kunne integre den arabiske befolkning i de okkuperede områder: "Økonomisk kan vi nok, men jeg tror ikke, det vil være i overensstemmelse med vore fremtids mål. Det vil enten gøre Israel til en arabisk-jødisk stat eller en mange-national stat i stedet for en jødisk stat. Og vi vil have en ren jødisk stat.

Zionismens mål er politisk, mens den ideologi bevidst fremhæver religiøse og racemæssige forhold. Kolonisationen af Palæstina kaldes jødernes religiøst bestemte ret til det hellige land. Modstand mod kolonisationen og fordrivelsen af palæstinenserne betegnes som antisemitisme og stemples som racistisk, idet zionismen sætter lighedstegn mellem det religiøst bestemte, at være en jøde og det politisk bestemte, at være

en zionist. Derved bliver antizionisme i følge zionisternes ordbog synonymt med antisemitisme. Det er vigtigt at forstå denne mytes hulhed og falskhed. Mange jøder ar antizionister. De er modstandere af zionismen som racistisk, kolonialistisk og ekspansionistisk ideologi.

ZIONISTISK AGITATION.

Den zionistiske ideologi udspringer af den borgerlige ideologi. Den indeholder alle den borgerlige ideologis grundelementer og kan bedst karakteriseres som værende borgerlig ideologi i dens mest ekstreme udformning - facsismen. Den borgerlige ideologis liberale fernis kan ikke modstå trykket fra de historiske betingelser, som zionismen må arbejde under. En kolonistat kan ikke være liberal, fordi statens eksistens er baseret på total undertrykkelse af den oprindelige befolkning. Dette tvinger zionisterne til at arbejde agitatorisk blandt deres åndelige brødre i Vesten, for at sikre den vestlige verdens økonomiske og politiske opbakning af den zionistiske politik. I den imperialistiske verden findes overalt lokale zionistiske organisationer. Disse arbejder med at støtte zionismens kamp for at nå målet - et rent jødisk Stor-Israel. En del zionister, jøder eller ikke jøder af tro uddannes på dertil oprettede skoler i USA og Israel, til at virke for zionismen i deres eget land.

Der er altså et internationalt system af professionelle agitatorer, som tjener til at udsprede den zionistiske ideologi. Et af hovedformålene for zionismens agenter, er at infiltrere i fagforeninger, studenterorganisationer og andre institutioner i deres hjemland. Dette zionistiske arbejde, er i Danmark lykkedes m.h.s til fagforeninger og politiske partier. Fagforeningspamperne og partipamperne har natur-

ligvis ikke været svære at overbevise om zionismens gloriøshed, og især om deres egen fordel ved at støtte zionismen.

Derimod er det kun lykkedes at infiltrere de store studenterorganisationer i begrænset omfang. På lignende måde arbejder agenterne indenfor det statslige apparat, bl.a. i undervisningssystemet. Institutionerne som afgør hvilke bøger der anvendes i skolerne er klart domineret af zionister, som sikrer at undervisningsmaterialet er zionistisk orienteret.

De bøger, som specielt omhandler Israel, er tydeligvis skrevet af professionelle agitatorer. De bredere orienterende bøger er selvfølgelig borgerlig docerende, og som sådan også pro-zionistiske.

SKOLEBØGER.

Nogle generelle træk.

For zionisterne er det naturligvis vigtigt at fremhæve jødernes retfærdighed, evner og flid. Bøgerne fortæller, ligesom andre borgerlige bøger, mere om produktionens udvikling og tekniske fremskridt, end om den politiske historie, og den aktuelle politiske kamp.

Oprettelsen af Israel er således et af de svære kapitler for zionisterne, for de vægrer sig ved at skrive tykke løgne, og vil hellere fortie den historiske realitet.

Ligeledes forties alt om apartheid- forholdene skønt det er en afgørende ting i den zionistiske bevægelse, at Israel skal være "rent jødisk". Israels økonomi er også et af de forsømte kapitler, da det mere end noget andet vil fortælle, hvem det er der har interesse i at opretholde Israel som base i Mellemøsten.

4 eksempler på professionelle agitators skolebøger om Israel er:

"BØRN I ISRAEL", udgivet af Lærerforeningens Materiale udvalg. Som forfattere står Inger og Kjeld Frankild.

"ISRAEL", af Herbert Pundik. Gyldendals serie Verdens Lande.

"ISRAEL", af Peder C. Petersen. Munksgårds serie Orienteringsbøgerne.

"ISRAEL & ARABERNE", af Per Birkebæk. Gyldendals Historiske problemstillinger.

"BØRN I ISRAEL". Bogen er racistisk, idet den fremhæver jøderne som værende araberne overlegne. Den er meget pædagogisk skrevet, i et letfatteligt børnesprog, og med veltilslørede løgne om de faktiske forhold. Den handler om en lille piges hverdag.

Nogle eksempler fra teksten. I afsnittet "Her bor Jaél" side 4, "Jaél bor i en kib-butz i Israel. Det vil sige et fællesskab af jøder. For kun 16 år siden blev Israel jødernes land. Jorden var dengang ikke dyrket, og mange farer farer truede de mennesker der bosatte sig i landet. Derfor blev jøderne enige om at leve i små landsbyer, (kib-butzer).

Israel er ikke blevet jødernes land. Israel er en stat, som blev oprettet efter at zionisterne havde kolonialiseret Palæstina.

At jorden i 1948 ikke var opdyrket er en direkte løgn. Indtil 1947 levede de 2 mil. palæstinensere hovedsageligt af landbrug. De farer som truede zionisterne var og er de palæstinensiske modstandsbevægelser.

Et andet eksempel: I afsnittet "Krigen" side 17 står: "Lige efter vi var kommet til kibbutzen, blev der krig. Det var araberne, der ville tage landet fra os. De følte sig uretfærdigt behand-

let. F.N. havde bestemt, at Palæstina skulle deles. Jøderne skulle have deres eget land, og araberne skulle have deres. Det var en meget stor dag, da vi fik vores eget land, Israel. Det var den 14.maj 1948, og der var fest i landet.

Araberne havde sagt, at hvis vi lavede voret eget land, ville de angribe os. Allerede dagen efter brød de ind over de nye grænser, og så var krigen i fuld gang.

Det var en forfærdelig tid, men vi fik heldigvis drevet araberne ud af landet igen."

Denne fremstilling af krigen i 1948 er meget almindelig i det borgerlige samfund, skønt den er ganske løgnagtig. Ifølge F.N.s delingsplan, vedtaget november 1947, skulle kødestaten udføre 56% af Palæstina. Befolkningen skulle da være 497.000 arabere og 498.000 jøder. Ikrafttrædelsesdatoen skulle være 15.maj 1948.

I 6-måneders perioden, 29.nov. 1947 - 15.maj 1948 udførte zionisterne en terrorkampagne mod de ubevæbnede arabiske indbyggere.

I det territorium der var reserveret til den arabiske stat, terroriserede og fordrev zionistiske besættelsestropper den lokale befolkning.

I denne periode blev 300.000 arabere fordrevet fra deres hjem og blev flygtninge.

Denne zionistiske angrebsbølge medførte, at arabiske hære blev sendt ind i Palæstina for at standse zionisterne.

Det passede ikke USA, som sammen med zionisterne blev enige med Jordan om en handel, så Jordan fik Vestbredden og zionisterne fik resten. Den arabiske stat i Palæstina var elimineret.

Resultatet af Palæstinakrigen blev:

Over 900.000 arabere blev drevet ud af deres hjem og Israel kom i besiddelse af 77% af Palæstina.

I samme afsnit: "Mange af de arabere, der boede i Israel, flygtede da krigen kom. Men en del valgte at blive i landet. - Vi må prøve på at hjælpe de arabere der bor her. De har nemlig ikke lært så meget som vi har. Og hvis de skal hjæl-

pe os med at opdyrke landet, må vi først lære dem, hvordan det skal gøres. Der er dog jøder og arabere der ikke kan lide hinanden her i Israel. Araberbørn og jødebørn går heller ikke i samme skole". Sagt på en mere direkte måde står der her: De arabere som vi ikke har fået smidt ud, må vi først lære at arbejde, for at de kan udnyttes. Men stadigvæk med stærk adskillelse mellem arabere og jøder. Alt-så apartheid.

Zionisten Herbert Pundiks bog "ISRAEL" i Gyl-dendals serie Orienteringsbøgerne, er et ufor-falsket stykke zionistisk historieskrivning om immigrationen til Palæstina, Zionstbevægelsen, oprettelsen af Israel og udviklingen af dets Produktion.

Den er rigt spækket med skriftsteder og meta-fysiske forklaringer på historiske begivenheder. Den fremstiller zionismens kolonialisering af Palæstina som et religiøst handlingsforløb, bestemt af højere magter.

Pundik søger at indbilde læseren, at en jøde nødvendigvis er zionist. Og naturligvis tilslører han de egentlige modsætninger, f.eks. de religiøse.

Der er ikke noget klart system i bogens opbygning, den er mest taktisk bestemt. Myte på myte udfoldes.

Et eksempel på myter er forklaringen på, hvordan det hebraiske sprog blev officielt sprog i Israel. Side 45, "Et dødt sprog bliver levende." Den fortæller om en ung emigrant, Ben Yehada, fra Østeuropa, der kom til Palæstina i 1881, og som nægtede at tale andet sprog end hebraisk. Dette medførte naturligt nok mange kvaler for Ben Yehada, men belønningen kom. "Idag synes Israelerne, det er lige så naturligt at tale hebraisk, som danskerne synes det er at tale dansk".

At zionisterne har genoptaget og videreudviklet det gamle sprog, er en enkel følge af deres apartheid politik - kun de indviede forstår sproget.

Et andet afsnit, som fortæller meget om zionisternes politik er, "de hemmelighedsfulde drusere". Her fortælles, at druserne har en hemmelig religion, og at de tror på sjælevandring.

"Der bor ca. 25.000 drusere i Israel".

"Druserne lever på krigerfod med deres arabiske naboer..."

"Druserne er blandt de modigste soldater i den israelske hær. De kender ikke dødsfrygt..."

"Druserne kæmpede på israelernes side mod araberne i 1948-49, og der fortælles en historie om en drusisk enhed, som skulle erobre en vigtig bro i Galilæas bjerge. Almindelige soldater ville have tøvet med at gå ud på en sådan selvmordsaktion, men druserne beredte sig en hel nat."

Druserne er krigerstammer, som zionisterne anvender som lejesoldater. Derfor bor der 25.000 i Israel idag.

Side 61 i afsnittet "Næste år i Jerusalem":

"Tanken om at genoprette den jødiske stat uden Messias mellemkomst, ved egne hænders værk, faldt ingen ind før den anden halvdel af det 19. årh. I denne periode vandt ideer om social reform og national selvbestemmelse og borgerlige rettigheder frem i Europa. Den enkeltes ret til frihed og nationale gruppers ret til selvbestemmelse udgjorde to grundtanker.

Det var naturligt, at ideen om national selvstændighed også vandt tilslutning blandt de jødiske mindretal i Europa".

Hvad er det for national selvbestemmelse Pundik her taler om?

Det kan kun være kolonimagternes selvbestemmelse. Hvilke menneskers ret til frihed, hvilke gruppers ret til selvstændighed?

Det kan kun være kapitalisternes ret til at udbytte arbejderklassen og deres ret til at undertrykke den tredje verdens fattige masser.

Hvad er det for en national selvstændighed som jødiske mindretal i Europa tænkte på?

Det kan kun være zionisternes ønsker om at erobre et land og fordrive dets befolkning.

I samme afsnit: "I 1897 organiserede Theodor Herzl en østrigsk, jødisk journalist og dramatiker, den første zionistiske verdenskongres i Basel, hvor han udtrykte den religiøse drøm om tilbagevenden til Palæstina i et politisk program. På dette tidspunkt boede der kun 25.000 jøder i Palæstina".

Det som den zionistiske verdensorganisation formulerede i sit program var ikke en religiøs drøm om tilbagevenden til Palæstina, men en erobningsplan, hvis mål det var og er at oprette "et rent jødisk Stor-Israel fra Nilen til Euftrat."

I afsnittet "De unge drømmere" fortælles om unge pionererers heroiske kamp for at nå Palæstina. Men historien om hvorledes de unge "indvandrere" organiseredes i væbnede terrorbander som undertrykte eller fordrev den lokale befolkning er et forsømt afsnit i bogen.

Afsnittet "Jøderne går til modstand", Efter 1945. Her står blandt andet: "Efter et par års bitter konflikt mellem jøder og englændere, besluttede den engelske regering at opgive Palæstina og overlade til F.N. at bestemme landets skæbne, og den 29.nov.1947 blev et flertal i De forenede Nationer enige om, at løfter om en jødisk stat i Palæstina skulle indfries. Palæstina skulle deles i 3 dale, en jødisk stat, en arabisk stat og en international del, der skulle omfatte Jerusalem, der er hellig for jøder, muhammedanere og kristne".

"Der herskede stor tvivl blandt de jødiske ledere i Palæstina. Skulle man vove at proklamere den jødiske stat og risikere et arabisk angreb? Kunne modstandsbevægelsen holde araberne fra livet indtil våben og frivillige nåede frem pr skib og fly og man fik stablet en rigtig hær på benene?"

Dette er en klar løgnagtig fremstilling af situationen i 1947-48.

Efter anden verdenskrig støttede den stærkeste imperialistiske magt, USA, zionisterne økonomisk og politisk. USA gennemtvang vedtagelsen af delingsplanen i november 1947 i F.N. via pression og bestikkelse. Angående tvivlen blandt zionisterne har den åbenbart ikke haft særlig betydning, eftersom de zionistiske besættelsestroppe allerede i tiden efter november 1947 besatte det meste af den del af Palæstina som af F.N. var udlagt til den arabiske stat og dele af den foreslåede internationale zone.

I afsnittet "Tørre tal" står bl.a. en meget sparsom redegørelse for Israels økonomi.

"Israels økonomi har imidlertid udviklet sig med stormskridt siden 1948. Befolkningens levestandard er fordoblet i løbet af de sidste 10 år. Her er nogle eksempler på den økonomiske udviklings resultater: Der er oprettet 450 nye landsbyer og 15 nye provinsbyer for immigranter siden 1948.

I 1949 eksporterede Israel for 30 mill.dollars. Nu er eksporten over 10 gange så stor.

Disse oplysninger siger så at sige intet om Israels økonomi.

Såvel erobringen som opretholdelsen af zionisternes stat er helt og holdent afhængig af økonomisk hjælp udefra.

Den tidlige kolonisering først i dette århundrede blev finansieret af verdenszionistbevægelsen. I årene 1936-39 fordelte de zionistiske organisationer summer der svingede mellem 4.4 og 5.6 dollars pr. indbygger årligt. Pengene gik naturligvis kun til den jødiske befolkning.

I 1946 kom alene gennem officielle amerikanske zionistorganisationer 45 mill.dollars., i 1947 kom 86 mill. og i 1948 115 mill.

Staffan Beckman kommer i sin bog "Palæstina og USA-imperialismen" til følgende tal for hjælp til Israel fra USA:

Kapitalimport 1946-66 i millioner dollars:

Bistand	1.150
Lån	948
Zionistorganer	1.260
Privatinvesteringer	637
Obligationskøb	840
Ialt	<u>4.835</u>

Tallene for Israels udenrigshandel 1961-65 giver en idé om i hvilken udstrækning den udenlandske hjælp behøves (i 1000 dollars):

År	Import	Eksport	Underskud
1961	591.986	245.280	346.706
1962	634.534	279.197	355.337
1963	673.605	351.494	322.111
1964	837.533	372.350	465.183
1965	834.625	429.842	404.783

I 25 års perioden 1948-73 modtog Israel:

Offentlig hjælp fra USA	16.3 mia. dollars
Privat hjælp fra USA	30.0 - -
Vesttysk skadeserstatning	1.87 - -
Vesttysk lån	0.5 - -
IALT	<u>48.67 mia. dollars</u>

Ovenstående tal er et groft overslag over kapitaltilførelsen til Israel. Imidlertid er kapitaltilførelsen af en sådan størrelsesorden, at begreber som "det israelske mirakel", "dynamisk samfund, "ørkenen der blomstrer" opløses ved kendsgerningen: at det israelske samfunds oprettelse og fortsatte beståen hviler på tilskud fra det imperialistiske vesten. På samme måde opløses myten om de israelske soldaters "overlegne kampdygtighed og mod", når man sammenligner de arabiske landes tekniske og uddannelsesmæssige stade med leveringen til Israel, af dels færdiguddannede tekniske eksperter og know-how fra jødiske

samfund over hele verden, og USAs villighed til at levere det mest avancerede militære udstyr i ubegrænsede mængder til klient-staten i Mellemøsten. Jvf. USAs seneste tilsagn om 2,2mia. dollars i militær støtte, og den amerikanske kongres godkendelse af ubegrænset hjælp i fremtiden.

I bogens sidste afsnit "Efterskrift" opremses begivenheder fra 1966 og 1967. Som man kan vente er dette tillæg en retfærdiggørelse af Israels expansion.

Om krigsførelsen mod den civile befolkning i de besatte områder står her intet. Om krigsforbrydelserne og krænkelse af internationale Røde Kors resolutioner, der fordømmer Israels forbrydelser står her intet.

"ISRAEL" af Peter C. Pedersen. I serien Munksgaards "Orienteringsbøgerne"

Denne bog fik i 1963 kulturministeriets børnebogs pris og kan således siges at repræsentere den officielle danske holdning til Palæstina konflikten.

Bogen er et særligt iøjnfaldende eksempel på zionistisk propaganda. Den er iøjnefaldende fordi dens racistiske opfattelse af Palæstinakonflikten er meget slet skjult. Faktisk er bogen utilsløret racistisk docerende.

Et af bogens første afsnit, side 15, hedder "Jøder og Araber".

Her fortælles om to arabiske "snigskytter" og en israelsk grænsepost på tre mand. Hos araberne: "Derovre på den anden side havde de boet. I mange år havde de levet sammen med jøderne, og de havde sådan set intet haft imod dem. De havde fået mange nye ting, var blevet mere velhavende. Men så kom krigen og godsejerne som ejede deres jorde, havde rådet dem til at flytte, mens der blev gjort kål på jøderne. Det ville kun vare et par uger."

Ovre hos jøderne: "Mon dog ikke de forbistrede arabere snart kunne få ind i deres hoveder, at jøderne var her og blev her. Der var sluttet våbenstilstand. Araberne havde tabt krigen, havde fået klø, så det forslog noget. Hvorfor kunne de ikke holde fred. Deres område var 140 gange så stort som Israel og de var først blevet interesseret i dette land, efter at jøderne var begyndt at komme hertil igen. Araberne måtte da kunne se, at de af dem, der var blevet i Israel havde det godt." Arabere og jøder levede ganske rigtigt sammen i fred, indtil den zionistiske indvandring og anti-arabisk politik truede arabernes økonomiske og nationale eksistens. Sætningen om, at araberne var blevet mere velhavende og fået nye ting, har til hensigt at pådutte læseren den opfattelse, at den jødiske indvandring var en velsignelse for den lokale befolkning - en opfattelse som araberne i dagens politistat Israel, har en anden mening om. Myten om, at palæstinenserne flygtede, fordi deres ledere opfordrede dem til det, er blevet dementeret gennem en undersøgelse foretaget af Institute for Palestine Studies, der viser at ingen opfordringer til flugt blev udsendt af de arabiske radiostationer, tværtimod. Palæstinenserne blev tvunget ud af deres land med terror og militær magt. Hovedparten af det palæstinensiske folk var selvstændige småbønder - intet folk forlader frivilligt sin jord og sit eneste eksistensgrundlag til fordel for flygtningelejrenes slumtilværelse.

"ISRAEL OG ARABERNE" af Per Birkebæk. Gyldendals Historiske Problemstillinger.

Bogen er udgivet i 1971 og kan ses som den zionistiske lejrs erkendelse af, at det ikke længere er fordelagtigt at udgive utilsløret zionistisk propaganda til brug i undervisningen. Forfatteren har derfor forsøgt sig med en form, hvor israelsk og arabisk kildemateriale sættes op mod hinanden, mens forfatteren indskrænker sig til korte (ofte ledende pro-zionistiske)

spørgsmål til eleverne. Bogen afslører sig i midlertid hurtigt for den opmærksomme læser: 11 af de 13 bøger man citerer er skrevet af prozionistiske forfattere, avis citaterne stammer fra højrepressen og illustrationerne er udvalgt (og leveret) af den israelske ambassade. Bogen er som helhed udtryk for en racistisk og kolonialistisk tankegang og sigter mod en zionistisk indoktrinering af eleverne.

Efter disse 4 eksempler på zionistisk propaganda, som anvendes i danske skoler, vil vi fremdrage nogle eksempler på ikke specielt Israel bøger, men almindelig dansk borgerlig undervisningsmateriale.

I Gyldendals serie "FAGLIG LÆSNING", findes der en bog der hedder F.N., forfattet af førstelærer S.B.Andersen. Her finder man på side 19 et afsnit med overskriften "Palæstina". Afsnittet fylder godt en side og giver et ukorrekt billede af konflikten. Andersen fremstiller F.N.s rolle i kampen som mæglerens, efter at kampen var brudt ud i 1948. Dette er en direkte forkert fremstilling af Israels oprettelse og F.N.s andel i overgrebet på det palæstinensiske folk.

Et helt bemærkelsesværdigt eksempel på underlødigt undervisningsmateriale er Knud Andersens "Det skete i vor tid", bind 1, udgivet af P.Haase & Sønns Forlag, 1964.

Bogen fortæller om verdenskendte politiske begivenheder efter 2.verdenskrig. I afsnittet side 52 "Israel" fortælles kort om landet. Det er en almindelig borgerlig fremstilling af zionisternes indvandring og erobring af Palæstina som en ærlig og helttemodig bedrift.

"Selvom de jødiske pionerer havde købt jorden på ærlig vis af arabiske godsejere, blev de hyppigt overfaldet af araberne i nabolaget," Det er rigtigt at zionisterne opkøbte jord af arabiske godsejere og derved fordrev fæstebøn-

derne fra deres hjem. Størstedelen af bønderne i Palæstina var imidlertid selvstændige bønder, som ikke ville sælge deres eneste ernæringsmulighed. De blev fordrevet med militær magt og organiserede sig derfor til modstand mod kolonialisterne, der anvendte kibbutzterne som baser for kolonialiseringssktioner, nøjagtigt som de gør idag i de i 1967 besatte områder.

Besættelseskrigen i 1947-48 nævnes selvfølgelig ikke i denne bog.

Overskriften på sidste afsnit om Israel hedder "Gamle fjender, nye venner".

"Da israelerne var ved at være færdige med de første genopbygningsarbejder, fik de en del ingeniører og dygtige eksperter i overskud. Men i de mange nye lande i Afrika havde man netop stor mangel på sådanne folk. Hvorfor så ikke sende nogle af de erfarne israelere ned til Afrika for at hjælpe med til at sætte tempoet i udviklingen op?"

Hvad er det egentlig for hjælp de afrikanske lande får? Hvor kommer den fra og hvem modtager den?

Til at belyse disse spørgsmål er følgende citater meget anvendelige. De kommer fra en bog af Arnold Rivkin udgivet i 1961. Han var direktør for Afrifa-forskningsprojektet på Center for International Studies, som er oprettet af CIA ved Massachusetts Institute of Technology.

"Israels rolle som "trediemagt" kan også forstærkes ved brug af tredieland-teknikken. Et land i den frie verden, som ønsker at øge sin bistand til Afrika, kan kanalisere en del af den gennem Israel på grund af Israels særlige kvalifikationer og fordi Israel bevisligt accepteres af mange afrikanske lande."

Israels direkte hjælp til afrikanske lande begyndte i 1960 og omfatter både generel hjælp til ny-koloniale regeringer og hjælp til kræfter i den arabiske verdens sydlige udkant, som

kan fremme imperialistiske interesser. Den sidstnævnte kategori har omfattet militære rådgivere til Chad-regimets antiguerrilla kampagne og hjælp til guerillabevægelsen i det sydlige Sudan. Israel har også ydet militær hjælp til Ethiopiens kamp mod Eritreas befrielsesfront. I andre lande, deriblandt Tanzania og Congo, har Israel trænet luftvåben-, marine- og hærpersonel og har ydet våben og råd til oprettelse af halvmilitære landbrugskolonier, dannet med Israels egne pionerkolonier som forbillede. Mange af midlerne til disse projekter kommer fra USA direkte eller via F.N. Udviklingen efter oktoberkrigen 1973, med en tilnærmelse mellem den arabiske og afrikanske verden har imidlertid medført, at de fleste selvstændige afrikanske stater har afbrudt forbindelsen med Israel.

Som sidste eksempel på skolebøger med stærk politisk højreorientering, vil vi se på en bog der hedder "REFERATSTIL - FOR FOLKESKOLENS ÆLDSTE KLASSE", forfattet af Valdemar Madsen, udgivet af Munksgaard. En af 'stilen hedder "SKOLEN I SANDET" og er skrevet efter "JORDEN RUNDT MED FN".

Historien handler om en lille araberdreng, Abu og hans landsby i Galilæa og deres flugt til Jordan. Araberne fremstilles som værende uvidende, og tillægges selv skylden for deres flugt.

"Men araberne betragter også landet som deres fædreland, for deres forfædre har nu boet i landet i flere hundrede år."

Palæstinas befolkning, hvoraf de fleste nu er fordrevet, er såvidt det er muligt at konstatere, efterkommere af slægter der har boet i Palæstina mindst totusinde år.

"Abus bedstefar, den gamle Ahmad, tager drengen med ind i sin hytte, og der viser han ham på et kort over Palæstina, hvor grænsen mellem jødernes og arabernes land nu skal være. Men han for-

tæller også, at der er fare for, at der bliver krig, fordi de arabere, der bor uden for Palæstina, ikke vil have, at jøderne skal regere i det land, de mener skal være arabernes."

Hvis Abus bedstefar har eksisteret, har han sandsynligvis ikke været så løgnagtig som forfatteren til "Skolen i sandet". Han har sikkert fortalt Abu om de zionistiske besættelsestroppe, som terroriserede i tiden fra nov. 1947 til maj 1948, og at de arabiske nabolande ville standse den uhæmmede zionistiske besættelseskrig. I følge FN's delingsplan skulle Galilæa tilhøre den arabiske stat i Palæstina. Efter at Jordans hær var gået ind i Palæstina bliver Abu vækket en nat.

"Landsbyens øverste havde giet ordre til, at alle beboerne skulle flygte fra landsbyen over grænsen til Jordan, hvor de ville blive godt modtaget, og hvor de kunne bo i fred, til jøderne var slået."

Dette er endnu engang myten om at Palæstenserne frivilligt forlod deres land efter ordre oppefra.

Herefter fortælles om, hvor primitivt flygtningene bor i lejrene, og om undervisningen som foregår under åben himmel. Men en dag kommer FN og bygger hytter til flygtningene, og sågar også et skolehus. Og denne lille propaganda-historie slutter således:

"I århundrede havde de arabiske folk sovet en tornerosesøvn. Nu skulle de vækkes, og en dag ville det gælde, gule ørkensand blive forvandlet til frodige marker, og den forfærdelige fattigdom blandt de mange ørkenens folk ville blive afløst af velstand."

Dette er en borgerlig opfattelse af imperialismens "lyksaligheder", sandheden er en anden for de millioner af mennesker som vil leve i fattigdom, indtil de selv tager magten og standser de imperialistiske undertrykker. Disse fattige siger: I århundrede er vi blevet undertrykt og

udbyttet af feudalherrer og kolonimagter. Nu er vi fordrevet af imperialisterne, som har overtaget den jord vi har dyrket, så nu har vi intet. Derfor er vores eneste mulighed for at få et menneskeligt liv, at vi får våben i hænderne og bekæmper dem der har fordrevet os, og som helst ser os dø.

En anden bog som er meget anvendt i skolerne, er "Israel i kikkerten" af Jonathan Rutland, oversat fra engelsk til dansk af Kjeld Roholm og Grete Segal. Udgivet af Gyldendal.

Denne bog er ikke væsentlig forskellig fra de omtalte, med undtagelse af de mange farvebilleder.

"ARABERNES VERDEN" af Valdemar Madsen og H. Hedelykke Pedersen, Munksgaard.

Typisk for vore skolebøger om Mellemøsten er, at forfatterne uden tøven går ind for den opfattelse, at jøderne har ret og handler rigtigt i et og alt, hvor araberne fremstilles med et unuanceret had som ledetråd for deres handlinger. Så skulle man tro, at i en bog som "ARABERNES VERDEN" ifølge sin titel ville lade arabiske synspunkter komme til udtryk. Men tværtimod holder forfatterne kritikløst med israelerne. Helt historisk fejlagtig er følgende: (side 42) "Over en halv million arabere flygtede under krigen fra Israel. Den jødiske regering gjorde sir bedste for at forhindre flugten, men den arabiske skrækpropaganda tvang Palæstina-araberne til at flygte". Her overses bl.a. massakren i Deir Yassin totalt. En mere sandfærdig beretning om arabernes flugt findes i Erschine Childers, "DEN ANDEN EXODUS". (se boglisten bag i hæftet).

PROBLEMERNES LØSNING.

Befrielseskampen i den tredje verden, er en langvarrig proces. De fleste samfund i den fattige verden, skal udvikle sig fra et lavt socialt stade, hvori de fastholdes af imperialismens rige magter, til det socialistiske overgangs-samfund.

Disse fattige neokoloniale samfund har kun udviklet den industrielle produktion i eksportsektoren, resten af produktionen er underudviklet og økonomisk udmagret af imperialismen. Det er derfor en dobbelt revolution, der må foregå i den tredje verden.

I 1967 indtraf en afgørende kvalitativ ændring i den palæstinensiske befrielseskamp, idet modstanden overgik fra spontane aktioner til organiseret modstandskamp. Opgøret i Jordan i 1970 hvor Hussein-CIA kliken søgte at udslette befrielsesfronten, betød endnu en kvalitativ ændring. Mange palæstinensere indså, at kampen ikke kun var af national karakter, men også af klassemæssig karakter. Den palæstinensiske befrielsesbevægelses venstrefløj fik en mærkbar fremgang. Udviklingen viste, at deres strategi var korrekt. For at overleve må de bekæmpe imperialismen og dens lokale agenter, der kun har interesse i deres død.

PFLP er en befrielsesorganisation, der arbejder på marxistisk-leninistisk grundlag. De ved, at for at befri de 1,5 mill. palæstinensere, der bor i flygtningelejrene og de palæstinensere, der lever i de af zionisterne besatte områder under fascistisk undertrykkelse, må kampen sammenkædes med folkenes befrielseskamp i hele den arabiske verden.

KOLONIALISERINGEN.

Indtil 1917 var Palæstina under tyrkisk herredømme. I 1920 blev Palæstina mandat-område under England. På det tidspunkt var 7% af indbyggerne jøder, 91% var arabere. Araberne ejede 98% af jorden - jøderne 2%.

De næste 20 år førte den britiske kolonimagt en politik, som muliggjorde systematisk zionistisk kolonialisering af landet. Under ledelse af verdens zionistorganisationer, og i forståelse med den britiske kolonimagt, indvandrede titusinder af jøder fra hele verden.

De fortrængte det folk, som havde boet i landet og dyrket jorden i tusinder af år.

Som følge af indvandringen udgjorde jøderne i 1947 30% af befolkningen, og havde sikret sig 6% af jorden. Efter stærkt pres fra verdens zionister og stormagter, i særdeleshed USA, fremsatte FN samme år en delingsplan, som skulle sikre den jødiske minoritet 56% af landet. Palæstinenserne og de arabiske folk forkastede delingsplanen.

Den 14.maj 1948 trak briterne sig ud af Palæstina og staten Israel blev erklæret oprettet. I perioden 29.nov. 1947 - 14.maj 1948, udførte zionisterne en terrorkampagne mod de dårligt bevæbnede arabiske indbyggere. 300.000 arabere blev drevet ud af deres hjem og blev flygtninge i denne periode.

Krigen brød ud umiddelbart efter statserklæringen. Gennem terror og med hjælp fra udlandet, lykkedes det zionisterne at drive størstedelen af det palæstinensiske folk i landflygtighed. Ved våbenhvilen i marts 1949 havde den jødiske minoritet, som 30 år tidligere udgjorde 7 % af befolkningen sikret sig kontrol over 77,5 % af jorden, og hovedparten af det palæstinensiske folk var fordrevet til nabolandenes flygtningelejre.

	1918		1947		FNs plan		1949	
	folk/jord		folk/jord		folk/jord		folk/jord	
JØDER	7%	2%	30%	6%	30%	56%	30%	77.5%
ARABER	91%	98%	70%	91%	70%	44%	70% ^x	22.5%

x) ca. halvdelen af disse lever nu i landflygtighed udenfor Palæstina.

HISTORIK.

1896 Theodor Herzl (zionismens stifter) skriver i sin bog "Jødestaten": "Det er vor hensigt at fordrive den fattige befolkning (palæstinerne) over grænsen ved at skaffe dem arbejde i de omliggende lande, men nægte dem arbejde i VORES land."

1906 England indfører en immigrationslov, der begrænser jødisk indvandring og dermed støtter zionisterne i deres kamp for at få jøder til at rejse til Palæstina.

1915 Den britiske højkommisær for Ægypten og Sudan erklærer, at England vil anerkende og støtte arabisk uafhængighed i det område, som sheriffen af Mecca har krævet selvstændighed for. (Dette område indbefattede Palæstina). Arabernes modydelse var støtte til Vestmagterne i kampen mod tyrkerne.

1916 Sykes-Picot-aftalen mellem England og Frankrig anerkender Frankrigs krav på det meste af Syrien indbefattet den nordlige del af Palæstina, forudsat at den sydlige del bringes under international administration.

1917 Balfour deklARATIONEN. Den britiske regering giver zionisterne "ret" til at oprette et "jødisk hjem" i Palæstina.

1919 Weizman, der var den zionistiske bevægelses leder, udtaler: "Jeg opfatter betegnelsen "jødernes nationale hjem" som oprettelsen af en administration der ...til sidst vil gøre Palæstina ligeså jødisk som England er engelsk. " På dette tidspunkt var 90,6% af Palæstinas befolkning arabere, der ejede 99,5% af jorden.

1920 'Antizionistiske demonstrationer i Palæstina. 5 jøder bliver dræbt og 200 sårede.

- 1921 Generalstrejke og demonstrationer i Palæstina mod den jødiske immigration.
- 1922 Det britiske mandat over Palæstina bliver oprettet, og Jewish Agency stiftes af zionistorganisationerne.
- 1929 Kampe i Jerusalem mellem arabere og jøder med mange kvæstede.
- 1930 Den britiske regering udsender et såkaldt "white paper", der anbefaler begrænsning af den jødiske immigration. Det bliver voldsomt angrebet af zionisterne og forkastes få måneder efter.
- 1933 Arabisk boykot af britiske og jødiske varer i protest mod den øgede jødiske immigration.
- 1936 En arabisk generalstrejke bryder ud i Palæstina og varer i 6 måneder, palæstinenserne og frivillige fra nabolandene gør oprør og opretter baser i bjergene. Ved årets slutning var oprøret vokset til en national revolte. Jøderne bliver bevæbnet og trængt af englænderne.
- 1937 Oprøret fortsætter og udvides. 97 arabere bliver dræbt, 149 såret og 916 fængslet inden årets udgang. Jøderne ejer 5,4% af jorden. Peel-kommissionen anbefaler en deling af Palæstina der giver jøderne ca. 25% af det samlede areal. Araberne forkaster forslaget.
- 1938 Det arabiske oprør fortsætter uformindsket.
- 1939 Ved årets slutning er det arabiske oprør blevet nedkæmpet. Tabene i de 3 års kampe blev opgjort til 3.112 arabere dræbte og 1775 hårdt sårede. 329 jøder dræbt og 857 sårede. Derudover var 5.679 arabere fængslet og 110 henrettet ved hængning.

- 1943 Weisman træffer Roosevelt, der lover at støtte zionismen ved at begrænse tyske jøders immigration til USA.
- 1944 De arabiske stater holder konference i Alexandria og vedtager en resolution om Palæstina, der garanterer alle ikke-arabere i Palæstina uanset religion og tro, statsborgerskabsrettigheder i en palæstinensisk stat.
Araberne i Palæstina udgør 69,5% af befolkningen og ejer 93,5% af landet. Den jødiske terrorkampagne mod folket øges.
- 1945 Præsident Truman udtaler til 4 af sine ambassadører til de arabiske lande: "Beklager, mine herrer, jeg står til regnskab overfor hundredetusinder (jødiske vælgere) der støtter zionismen. Jeg har ikke hundredetusind arabiske mellem mine vælgere".
- 1947 FN foreslår en deling af Palæstina på følgende måde:
En arabisk stat: 42,88% af landet.
En jødisk stat: 56,47% af landet.
En international zone: 0.65% af landet.
USA støtter planen og lægger pres på afhængige stater for at få den vedtaget i FN.
FN vedtager delingsplanen d.29.nov. med 33 for, 13 imod og 10 der afstår.
Zionisterne er ikke tilfredse, de ønsker mere land og iværtsætter deres "plan C", der består i terroristoverfald på den palæstinensiske befolkning.
- 1948 Zionisternes "plan D" starter: "At kontrollere de områder, der er givet os af FN og de områder vi siden har besat".
- 1948 Deir Yassin-massakren: 254 mænd, kvinder og børn fra landsbyen Deir Yassin bliver skudt ned da de vender tilbage til byen

fra markarbejde. Zionisterne betragter denne hændelse som afgørende for at så mange palæstinensere kunne drives ud af deres land.

De engelske tropper forlader Palæstina og zionisterne starter en landsomfattende terrorkampagne, der tvinger over 600.000 palæstinensere ud af landet.

Den 14.maj bliver staten Israel oprettet.

1949 Efter Israels oprettelse sender de nærliggende arabiske stater hære ind i landet for at holde zionisterne stangen. Zionisterne er militært overlegne og besætter områder tildelt den arabiske befolkning, indbefattet hele Galilæa og Negev ned til Akaba. Ved våbenstilstanden har Israel udvidet sit territorium med 20%. Samme år modtager Israel et USA-lån på 100 mill. dollars.

1950 USA, England og Frankrig garanterer Israels nye grænser.

1951 Siden 1948 har immigrationen fordoblet den jødiske befolkning fra 650.000 til 1.300.000.

1955 Ben Gurion tilbyder USA baser i bytte for at USA garanterer Israels grænser.

1956 Israel, England og Frankrig undertegner en hemmelig aktionsplan d.23. okt., og d. 29.okt. angriber Israel i Sinai støttet af franske Miragefly. 2 dage senere landsættes franske og engelske faldskærms-tropper i Port Said.

1958 Bonderevolte i Iraq styrter det probritiske dynasti. Union mellem Ægypten og Syrien. Borgerkrig i Libanon mod det provestlige styre. USA-marinetropper bliver landsat i Libanon.

- 1960 USA-våben til Israel via NATO. Israelsk militær bliver hemmeligt trænet i Vest-tyskland. Frankrig hjælper Israel med at bygge en atomreaktor.
- 1962 USA sælger nu åbent våben til Israel og opgiver sin politik med militære aftaler med de arabiske lande.
- 1963 Et modkup i Iraq bliver støttet af CIA.
- 1964 De arabiske stater opretter PLO, Palestine Liberation Organisation for at kunne kontrollere og kanalisere den palæstinensiske befrielseskamp.
- 1965 Al-FATAH udfører sit første guerilla-angreb ind i det besatte Palæstina, og bliver støttet af Syrien. I Syrien gennemføres nationalisering og landreformer.
- 1966 Siden 1949 har Israel nu modtaget 7 mia. dollars i økonomisk hjælp. (I dag er beløbet 12 mia. dollars, hvilket udgør 10% af den samlede hjælp til verdens u-lande, hvis befolkningstal er tusind gange større end Israels). Israel angriber landsbyer i Jordan og Golan.
- 1967 Israelske fly angriber Damascus i april og sender styrker ind i Syrien. Ægypten reagerer på angrebet ved at meddele at Tiranstrædet vil blive lukket og anmoder FNs tropper om at forlade landet. Det israelske luftvåben angriber Ægypten og ødelægger dets luftvåben. Den israelske hær invaderer Syrien, Jordan og Sinai.
- 1968 Israel angriber Beirut lufthavn. I slaget ved landsbyen og flygtningelejren Karameh bliver en israelsk hærstyrke for første gang tvunget tilbage af guerillastyrker og jordansk militær.

- 1969 De palæstinensiske partisanorganisationers voksende styrke og succes truer de reaktionære regimer i Jordan og Libanon, og kampe udbryder.
- 1970 "Rogers-planen" foreslår en fredsløsning, som de defaitistiske arabiske regimer accepterer mens Palæstinapartisanerne forkaster den totalt. PFLP demonstrerer mod planen ved at bortføre 3 vestlige passagerfly til den jordanske ørken. Den jordanske regering i samarbejde med og bevæbnet af CIA starter en massakre på palæstinenserne i flygtningslejrene og angriber guerillabaserne, som partisanerne efter blodige kampe tvinges til at forlade.
- 1971 Efter hårde kampe mod den jordanske hær tvinges partisanerne ud af Jordan og flytter deres baser til Syrien og Libanon.
- 1972 Partisaner og den israelske hær i kampe ved den syriske grænse og i Sydlibanon, hvor israelerne angriber med store hærstyrker og foretager terrorbombning af flygtningslejre. Øgede partisanangreb mod mål i det besatte Palæstina og et antal aktioner i Europa. USSR trækker 15.000 teknikere og rådgivere ud af Egypten.
- 1973 Studenterdemonstration i Egypten for stærkere kurs mod Israel. Kong Hussein villig til separat fred med Israel. Israelsk kommando angreb på Beirut. Al Fatah og PFLP indgår nært samarbejde. Kampe mellem den libanesiske hær og partisanerne. "Oktoberkrigen" mellem Egypten/Syrien og Israel. medfører delvis israelsk tilbagetrækning fra de besatte områder i Sinai og Golan. Mellemøsten fredskonferencen i Geneve starter.

1974 Kampe fortsætter mellem Syrien og Israel på Golan fronten. Politisk krise i Israel, - Jitzhak Rabin overtager Golda Meirs plads. Optrapning af palæstinensiske partisan-angreb i Israel. Israel bomber flygtningelejrene. Nixon besøger Mellem-østen - tilnærmelse Egypten-USA. Sadat åbner for udenlandsk kapital. Det palæstinensiske nationalråds 12. samling afholdes i Cairo - Den strategiske målsætning om Palæstinas befrielse fastholdes.

LITTERATUR - SALG

PALESTINAKOMITEEN
 Rådhusstræde 13,3
 1466 København K.
 Telf. 110542 Giro 90946

Falastin Bulletin	kr. 2.00
Falastin Pjecer:	kr. 3.00
1. Zionismen i danske skolebøger.	
2. Zionisme, antisemitisme, socialisme .	
3. G. Habash: Nej til kapitulation	
4. PFLP: Mellemøst-analyse.	
Palestine ill. Political History (Beirut)	kr. 10.00
PFLP: Tasks of the New Stage (Beirut)	kr. 10.00
PFLP Bulletin (Beirut)	kr. 3.00
Free Palestine (London)	kr. 3.00
Journal af Palestine Studies (Beirut)	kr. 14.00
Israel - Propaganda & virkelighed (Norge)	kr. 15.00
Dhofar - Englands kolonikrig i Golfen	kr. 15.00
Folkfronten (Sverige)	kr. 2.00
Indokina Solidaritet	kr. 2.00
Den anden Exodus, Erskine Childers	kr. 3.00
"Männer in die Sonne", Ghassan Kanafani	kr. 15.00
"Zionistisk Kolonialisme i Palæstina"	kr. 5.00
"Israel's Violations of human Rights"	kr. 15.00

PALESTINAKOMITEENS faste udgivelser er "FALASTIN BULLETIN" samt FALASTIN pjecerne.

Prisen på et års abonnement er sat til 30 kr. og dækker tilsendelsen af bulletinen samt pjecer og evt. andet materiale PALESTINAKOMITEEN udsender. Løbende informationer om kampen i Mellemøsten fås også gennem "INDOKINASOLIDARITET", Rådhusstræde 13, 1466 K.

Staffan Beckmann:	"Palestina och Israel"	kr. 15.50
" "	:"Pa. och USA-imperial."	kr. 20.75
E.Burns:	"Between Arab and Israeli".	kr. 42.00
Per Gahrton:	"Kampen om Palestina".	kr. 30.00
Lorand Gasper:	"Palestinas historie".	kr. 23.00
Sabri Gerjes:	"Araberna i Israel".	kr. 19.00
Dodd/Barakat:	"River without Bridges".	kr. 12.00
G.H.Jansen:	"Whose Suez?"	kr. 9.00
" "	:"Zionism, Is., Asian National.	kr. 18.00
Khalidi:	"From Haven to Conquest".	900si. kr. 97.00
Kodsy:	"Nationalisme og kliskamp i ar.verdkr.	kr. 13.00
Ab.Leon:	"Marxismen och Judefrågan".	ca. kr. 21.00
Kontrast nr.1/1972:	"Palästina-særnr."	kr. 9.00
Menuhin:	"Decadence og Judaism"	600 si. kr. 42.00
P.Merchav:	"Die Israelische Linke".	kr. 42.00
Abdul Rahman:	"Memoirs og a Prisoner".	kr. 6.00
M.Rodinon:	"Kampen om Palestina".	kr. 20.00
Mona Saudi:	"Children Testify", børnetegn.	kr. 52.50
Anis Sayegh:	"Palestine and Arabnationall	kr. 3.00
H.Sharabi:	"Palestina Guerillas".	kr. 15.00
B.Sirhan:	"Pa. children: Generat. og Lib."	kr. 3.00
R.Stevens:	"Zionism, South Africa, Aparthd"	kr. 3.00
" "	:"Am.Zionism-US Foreign Policy"	kr. 33.00
A.Taylor:	"Prelude to Israel-analysis".	kr. 21.00
B.Tibi:	"Die Arabische Linke".	kr. 28.00
" "	:"Zum Nations. in Dritten Welt."	kr. 47.00

En del af disse bøger kan lånes gratis i PALÆSTI-NAKOMITEENS bibliotek. Skriv eller kig op.

LUNDS BOKCAFE St.Petri Kyrkogatan 7
222 21 Lund Sverige.

P.M.Lysestöl:	"Palestinerne".	kr.svenske
S.Persson:	"Palestinakonflikten"274 si.	kr. 26.25
PFLP:	"Strategi för Palestinas befrielse"	kr. 5.00
Wachmeister:	"MØ i svensk opinion"216 si.	kr. 15.35
Axelson:	"Pa. frågan och krist. opinion"	kr. 20.00
Blomberg:	"Palestina-araberna".	kr.

G.Chaliand:"Palestinska modståndsørrel.kr.
 Vanna Beckmann:"Dagbok från en kris". kr.
 Tariq Ali:"De nya revolutionärerna". kr.
 Isaac Deutscher:"Den ojudiska juden". kr.
 Tidskrift kommantar 15 nr. 1969-72. kr.
 Tidskrift Ord och Bild nr.2/1970. kr.
 Kodsy:"Arab World and Israel". kr. 15.35
 Lutsky:"Modern History of Arab. Countri.kr. 11.35
 Weinstock:"Le Mouvement revol.arabe". kr. 6.95
 " : "Le Zionisme contra Israel". kr. 31.40
 "The Other Israel-The radical Case
 against Zionism." kr. 20.00

- - - - -

FREE PALESTINE,
 PO Box 492, London SW7.

John Cooley:" Green March, Black September".
 Leila Khaled:" My People shall Live."
 M. Arakie:"The Broken Sword og Justice".
 Abdullah Schliefer:"The Fall og Jerusalem".
 PALESTINE LIVES.
 Fouzi El Asmar:"Poems from an Israeli Prison."
 Sunday Times: Insight on the MIDDLE EAST WAR.
 Henry Cattán:"Palestine and the International Law."
 Rabbi E=Berger:"Who Knows better must say so .
 Henry Cattán:"To whom does Palestine belong".
 WHO ARE THE TERRORIST ?
 Sbri Jiryis:"Democratic Freedom in Israel".
 Hakam Darwaza:"The Palestine Question".
 Sami Hadawi:"Crime and No Punishment".
 Khalid Kishtainy:"Palestine in Perspective".
 Ill.pamplet:"Palestine"=
 Ghazi Daniel:"One in Three Million- The Story af
 an Palestinian.
 Richard Stevens:"Zionism and Palestine before the
 Mandate.

- - - - -

Jens Nauntofte: Den Palæ. befrielseskamp."Logbg.

- - - - -

Multigrafica

Silkeborgvej 8, 7400 Herning.

Sami Hadawi: Den ara.-is.konflikt. kr. 10.00

Foruden ovennævnte bøger findes der et antal bøger og pjecer, der kan bestilles direkte gennem komiteen.

Denne pjece er den første i en serie som Palæstinakomiteen udgiver om det palæstinensiske folks befrielseskamp.

Pjece nr. 2 hedder "Zionisme, anti-semitisme, socialisme" og er skrevet af to jødiske marxister, Weinstock og Rothschild.

Pjece nr. 3, "George Habash (PFLP), Nej til Kapitulation."

Prisen for pjecerne er kr. 3.50 pr, stk.

PALÆSTINAKOMITEEN udgiver desuden en nyhedsbulletin der kommer ca. en gang om måneden. Årsabonnement koster 30.kr.

PALÆSTINAKOMITEEN

Rådhusstræde 13,
1466 K.

Telf. 110542

KONTORTID: Hver tirsdag kl. 18-19